

Pettersson och gamle major Engdahl stod för ruljansen, minns Bror Carlsson.

— Jag har alltid känt mig hemma hos Kinnasand från första stund och de där små "rackartygen" ökade trivseln, trots hårda tag ibland. Pettersson kunde spela spratt tillbaka.

— Vi grabbar brukade smita ut bakom kolgården för att pinka och ta oss en röka. Då kopplade vi ur våra vävstolar och vid ett tillfälle stod vi där ute och diskuterade och vi blev fler och fler. Otto gick inne i fabriken och brummade. Han var så "full i fan" att han helt enkelt tog ur skyttlarna och bar med sig dem in på kontoret.

— Där stod vi och var tvungna att en efter en gå in och förklara oss. Min bror Gunnar, och jag vägrade och istället morskade far upp sig och gick in till fabrikschefen för att få sig en riktig uppryckning på sönerns vägnar.

— Vid ett annat tillfälle, berättar Bror, var vi några grabbar som tog mod till oss och stegade in till Pettersson för att be om löneförhöjning med 5 öre i timmen.

— Det kändes nervöst när vi stod inför honom och skrapade med fötterna medan han satt alldeles tyst. Så småningom hummade han och sa att han skulle fundera på saken.

— När vi sedan fick vår löneförhöjning tog vi det som ett erkännande från den ibland så karge fabrikschefen och tyckte att det var härligt att jobba.

Två kronor kvar

Min allra första lön vet jag att jag lämnade hemma, det gjorde jag hela tiden förresten. Men jag kommer inte ihåg exakt hur stor lönen var i början, men i slutet av 1930-talet fick jag 45 kronor var 14:e dag. I början fick jag behålla 2 kronor i veckan som fickpengar. De två kronorna tog jag med mig och stegade till cykelhandlaren för att köpa en begagnad cykel på avbetalning. 15 kronor kostade den. 1939 kunde jag köpa upp mig till en bättre cykel av märket "Fram". Samma sommar cyklade vi hela semestern uppe i Norge.

Fantastisk utveckling

— Under mina 50 år på Kinnasand har jag fått bevittna en smått fantas-

tisk utveckling, menar Bror Carlsson. 1935 vävde vi bara klänningstyger och kappfoder i silke. Vävstolarna drevs med remmar som kopplades via sinnrika drev i taket och utgick från en elektrisk motor i pannrummet. Då var lokalerna också uppdelade på "Det lilla" och "Det stora" väveriet. Varje vävare hade fullt upp med att se över tre vävstolar. Idag kan en vävare sköta 12 vävstolar som dessutom är betydligt effektivare.

— Men redan 1935 fick vi successivt in de då moderna "Nothropstolarna". De hade automatiska stopp om tråden eller väften hakade upp sig eller gick av. En revolution på den tiden, dessutom kunde fyra skyttlar jobba i den vävstolen. Vi utökade sortimentet med att också väva draperier och de nya vävstolarna växlade också stolarna automatiskt.

"Svepar-John"

— Vi andra var smått imponerade av gänget som skötte de nya vävstolarna, minns Bror. Där var John "Svepar-John" Ericsson, sedermera riksdagsman, Olle "Majes-Oskars-Olle" Johansson, Karl "Pressa-Kalle" Johansson och Carl Lindén. Den senare fick aldrig något öknamn men han blev sedermera ny fabrikschef när Olle Pettersson gick i pension. Carl hade under tiden lagt ner mycket arbete på att per korrespondens läsa till ingenjör.

— Nothrop-stolarna gick ända fram till 60-talet då de byttes ut mot Schön-

nerstolarna som köptes in från Malmö Yllefabrik. Svefors kom till oss som designer och det var då som vi på allvar började väva gardiner.

— På 40-talet fick vi också nya "Ryti-stolar" som skulle användas till att väva riktiga stiltyger i silke, minns Bror Carlsson. I dessa stolar kunde man använda sju skyttlar samtidigt inom samma mönsterkonstruktion, sju färger alltså, och det var också en milstolpe.

Sven "Du" med alla

— En annan milstolpe, tycker Bror Carlsson, var när sonen Sven Engdahl i mitten på 50-talet tog över efter sin far. Då var det slut på bockandet och titlarna. Sven Engdahl blev du med alla och det blev vi också med honom.

Dynamiska förändringar

— Ja, så här när man summerar 50 år har det hänt förfärligt mycket. Det har funnits många dynamiska personer som har passerat revy och det har varit roligt att jobba. Det har varit många och snabba förändringar och med facit i hand har det tydligen varit nödvändigt för att hålla jämna steg med utvecklingen. Resultatet visar ju att vi hittills har varit framgångsrika, säger Bror Carlsson som nu står inför ytterligare en milstolpe i sitt liv, pensioneringen.

— Det känns nog inget vidare, säger han, jag har fortfarande mycket att ge. Men det skall jag göra i nya intressen nu när jag tackar för mig.



I 50 år har jag inspekterat maskinerna, många år som vävlagare. Det blir nog lite underligt att inte ha jobbat kvar, funderar Bror Carlsson.